

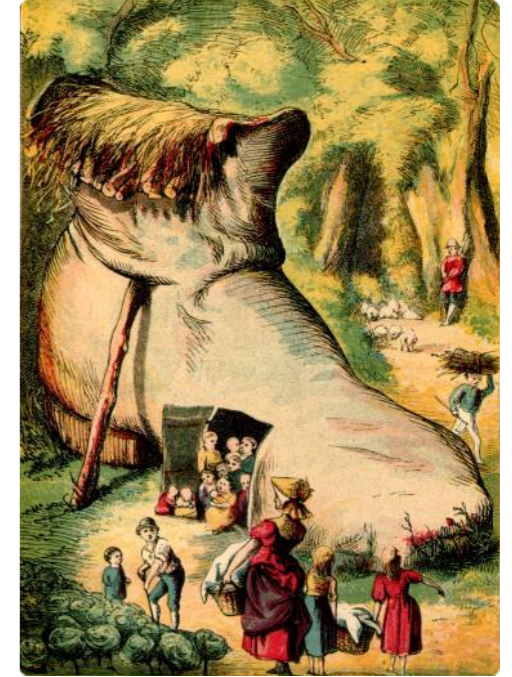
Ririro

De Kleine oude vrouw die in een schoen leefde

Er was eens een Kleine Oude Vrouw die in een schoen woonde. Deze schoen stond bij een groot bos en was zo groot dat het dienst deed als huis voor de Oude Vrouw en al haar kinderen, waarvan ze er zoveel had dat ze niet wist wat ze ermee aan moest.

Maar de Kleine Oude Vrouw was wel erg dol op haar kinderen en de kinderen op haar. De kinderen bedachten altijd de beste manieren om hun moeder een plezier te doen. De oudste, genaamd Sterke Arm, hakte bomen om voor brandhout. Peter maakte manden van vlechtwerk. Mark was hoofd tuinman. Lizzie melkte de koe en Jenny leerde de jongere kinderen lezen.

Nu had deze Kleine Oude Vrouw niet altijd in een schoen gewoond. Zij en haar familie hadden ooit in een mooi huis gewoond, begroeid met klimop. Haar man was toen houthakker, net als Sterke Arm. Maar er woonde in een enorm kasteel aan de andere kant van het bos, een woeste Reus, die op een dag naar hen toe kwam en hun huis met zijn knots in stukken sloeg. Daarna pakte hij de arme houthakker op en droeg hem naar zijn kasteel, aan de andere kant van het bos. Toen de Kleine Oude Vrouw thuiskwam, was er niets meer over van haar huis en was haar man nergens te bekennen.

De nacht viel en toen de vader niet terugkwam, gingen de Oude Vrouw en haar familie hem zoeken. Toen ze bij het deel van het bos kwamen waar de Reus hun vader had ontmoet, zagen ze een immense schoen. Ze brachten een lange tijd door met huilen en roepen om hun vader, maar kregen geen antwoord. Toen bedacht de Oude Vrouw dat ze maar beter in de schoen konden schuilen, tot ze een nieuw huis konden bouwen. Peter en Sterk Arm plaatsten er een dak op, sneden er een deur uit en maakten er een woning van.

Hier waren ze allemaal vele jaren gelukkig, maar de Kleine Oude Vrouw vergat haar man en zijn droevige lot nooit. Sterke Arm, die zag hoe hoeveel verdriet zijn moeder had, stelde zijn elf broers voor om met hem mee te gaan en hun vader te bevrijden van de Reus. Hun moeder kende inmiddels de kracht van de Reus en wilde niets horen van dit plan. Ze was erg bang dat zij ook zouden worden gedood. Maar Sterke Arm was niet bang. Hij kocht een dozijn scherpe zwaarden en Peter maakte sterke schilden, helmen, kruisbogen en ijzeren pijlen.

Ze waren er nu helemaal klaar voor. Sterke Arm gaf het bevel om te vertrekken, en ze gingen, op een rij, op weg naar het bos. De volgende dag kwamen ze in het zicht van het Reuzenkasteel. Sterke Arm liet zijn broers in het bos achter. Hij liep dapper naar de ingang en greep de klopper. De deur werd geopend door een grappig jongetje met een groot hoofd, dat bleef grijnzen en lachen.

Sterke Arm liep over de binnenplaats en zag een dienaar, die zijn hoed afzette en hem vroeg wat hij wilde. Sterke Arm zei dat hij was gekomen om zijn vader te bevrijden, die door de Reus gevangen werd gehouden. Hierop zei de kleine man dat hij medelijden met hem had, omdat het deel van het kasteel waarin zijn vader was opgesloten, werd bewaakt door een grote Draak. Sterke Arm, die zich door niets liet ontmoedigen, vond spoedig het monster, dat diep in slaap was. Snel maakte hij korte metten met hem door zijn zwaard recht door het hart van de Draak te steken. De Draak sprong op en slaakte een luide schreeuw, en deed alsof hij naar voren wilde springen en Sterke Arm wilde grijpen... maar

het goede zwaard had zijn werk gedaan en het zware monster viel dood op de grond neer.

De Reus, die veel wijn had gedronken, lag, in een afgelegen deel van het kasteel, in een diepe slaap. Nauwelijks had Sterke Arm de Draak gedood, of het grappige jongetje dat de deur had geopend, was weer bij hem. Hij bracht Sterke Arm naar een ander deel van de binnenplaats. Daar zag hij zijn arme vader, die meteen opstond en hem omhelsde. Toen riep Sterke Arm zijn broers, en nadat zij hun vader ook hadden omhelsd, verbraken ze gelijk het slot van de ketting en lieten hem vrij. Maar hoe ging het nu verder met de Kleine Oude Vrouw? Nadat haar zonen op pad waren gegaan om hun plan uit te voeren, was ze diep verdrietig. Terwijl ze in deze toestand was, kwam een oude heks naar

haar toe en zei dat ze haar zou helpen. De heks zei dat ze de Reus haatte en hem wilde doden. De oude heks zette de Kleine Oude Vrouw op haar bezem en ze vlogen weg door de lucht, rechtstreeks naar het kasteel van de Reus.

Nu had deze oude heks een grote toverkracht en ze toverde harde pijnlijke bulten op en onder de voeten van de reus. Toen hij uit zijn slaap ontwaakte, had hij zo'n pijn dat hij het niet langer kon verdragen. Dus hij bedacht dat hij op zoek zou gaan naar zijn ontbrekende schoen. Deze was, net als de andere schoen, die hij in zijn kasteel had, groot genoeg voor zijn voeten en zijn voeten zouden dan minder pijn doen. Toen hij bij de plek kwam waar de Oude Vrouw en haar kinderen woonden, zag hij zijn oude schoen, en met een lach die de bomen deed schudden, stak hij zijn voet erin.

Hierdoor brak het dak, dat Sterke Arm en Peter erop hadden gezet, doormidden.

De kinderen renden in grote paniek door de schoen heen en klauterden bang en bevend door de deur en door de spleten naar buiten. Tegen die tijd waren de heks en de Kleine Oude Vrouw, evenals Sterke Arm, zijn elf broers en zijn vader ook ter plaatse gekomen. Sterke Arm en zijn broers schoten gelijk hun pijlen op de reus af, totdat hij tenslotte gewond op de grond viel. Toen liep Sterke Arm naar hem toe en hakte zijn hoofd eraf. Daarna bouwden de vader en de Kleine Oude Vrouw met al hun kinderen een nieuw huis en ze leefden daarna allemaal nog lang en gelukkig!

